

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 158/07-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. októbra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť Y. T. a maloletej A. T., zastúpenej zákonnou zástupkyňou Y. T., B., právne zastúpených advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 47/90 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 41/06, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Y. T. a maloletej A. T., na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 47/90 v období od vydania nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 47/03 z 8. septembra 2003 porušené boli.

2. Základné právo Y. T. a maloletej A. T., na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 41/06 porušené neboli.

3. Y. T. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún) a maloletej A. T., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť do rúk Y. T. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava V je povinný uhradiť Y. T. a maloletej A. T., trovy konania v sume 17 600 Sk (slovom sedemnást'tisícšesťsto slovenských korún) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. S. J., B.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 158/07-19 z 29. mája 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť Y. T. a maloletej A. T., (ďalej aj „s'ťažovateľky“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného

súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 47/90 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 41/06 v období od vydania nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 47/03 z 8. septembra 2003.

Podpredseda okresného súdu sa na základe výzvy vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2050/07 doručeným ústavnému súdu 3. augusta 2007, v ktorom oznámil, že *„Vzhľadom k všetkým okolnostiam prejednávanej veci nebudem sa vyjadrovať k sťažnosti na otázky uvedené vo Vašom prípise III. ÚS 159/07-23 z 20. júla 2007, zastávam názor, že všetky relevantné podklady pre rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sú obsiahnuté v predložennom spise 9C 47/90 a iné podstatné skutočnosti pre rozhodnutie nie sú“*.

Predsedička krajského súdu sa na základe výzvy súdu vyjadrila k sťažnosti podaniami sp. zn. Spr. 3330/07 doručenými ústavnému súdu 10. mája 2007, z ktorého okrem iného vyplýva, že:

„predmetná vec napadla na odvolací súd dňa 13. 09. 2006 (...)

Odvolací súd uznesením zo dňa 10. 01. 2007 pod č. k. 9 Co 435/2006-639 ustanovil do konania prekladateľa do jazyka maďarského M. B. (...) a uložil jej, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia previedla prekladateľský úkon, spočívajúci v preložení prekladu priložených listín z jazyka slovenského do jazyka maďarského (vyjadrenie k odvolaniu, odvolanie navrhovateľky zo dňa 04. 07. 2006, potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov, predvolanie na termín pojednávania s prípisom).

Po uskutočnení (doručení) prekladu dňa 26. 02 2007, odvolací súd uznesením sp. zn. 9 Co 435/2006 zo dňa 27. 2. 2007, rozhodol o odmenách za preloženie listín a v ten istý deň nariadil vo veci termín pojednávania na deň 21. 06. 2007 (...)

Odporca sa k veci vyjadril písomným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 03. 04. 2007 a odvolací súd uznesením sp. zn. 9 Co 435/2006 zo dňa 03. 04. 2007 ustanovil prekladateľa do jazyka maďarského M. B. (...)

Vo veci je teda nariadený termín pojednávania na deň 21. 06. 2007 o 13.00 hod. a je predpoklad, ak budú splnené podmienky konania, že v tento deň bude vec ukončená.

Vzhľadom na uvedené konštatujem, že v konaní sp. zn. 9 Co 435/2006 preťahy v súdnom konaní zo strany odvolacieho súdu nevznikli.“

Z ďalšieho vyjadrenia krajského súdu doručeného ústavnému súdu 7. augusta 2007 vyplýva, že krajský súd „v predmetnej veci rozhodol na pojednávaní dňa 21. 06. 2007. Súdny spis bol súdu prvého stupňa vrátený dňa 23. 07. 2007“.

K podaniam okresného súdu a krajského súdu k sťažnosti sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril právny zástupca sťažovateľiek, ktorý v podaní z 15. augusta 2007 okrem iného uviedol:

„dňa 30. 07. 2007 bol nášmu právnenému zástupcovi doručený rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý nám odvolací súd vo veľkej časti vyhovel, potvrdil odporcovo otcovstvo a zaviazal ho platiť bežné ako aj zročné výživné.

Od vydania nálezu Ústavného súdu SR IV. ÚS 47/03 z 08. 09. 2003 uplynuli takmer ďalšie 4 roky, kým došlo k rozhodnutiu na Krajskom súde v Bratislave. Uvedenú dĺžku konania nemožno akceptovať a to ani s ohľadom na cudzí prvok na strane odporcu, najmä ak sa ten snažil všetkými prostriedkami vyhnúť splneniu si svojich rodičovských povinností voči dcére a najmä oddialiť plnenie vyživovacej povinnosti. Možno povedať, že práve odporca najviac získal natáňovaním súdneho konania. My sme nemali inú možnosť, ako cestou slovenských súdov domôcť sa práva, no tak Okresný súd Bratislava V ako aj Krajský súd v Bratislave svojou nečinnosťou nám odňali právo na prejednanie veci v primeranej lehote a celé súdne konanie možno považovať z tohto dôvodu za neefektívny prostriedok ochrany, pričom súdy nerešpektovali ani názor vyslovený Ústavným súdom SR o existencii preťahov v predmetnej veci. Osobitne treba zvýrazniť, že sa jednalo o konanie, kde sa vyžaduje od súdu, aby veci venoval mimoriadnu starostlivosť, nakoľko sa jedná o rozhodnutie dotýkajúce sa osobného stavu (určenie otcovstva), ako aj zabezpečenia základných životných potrieb maloletej (výživné). Po celú dobu vyše 17 rokov bolo, a do dnešného dňa aj je, zabezpečenie tak osobnej ako i materiálnej starostlivosti o maloletú len na jej matke.

Ako je zrejmé aj zo súdneho spisu, odporca zastával funkciu v štátnych štruktúrach ministerstiev v Maďarskej republike. S jeho postavením bol bezpochyby spojený slušný príjem. O dnešnom postavení odporcu už ale nič nevieme a je tu zrejmá hrozba, že odporca, vzhľadom na svoj doterajší postoj k súdnemu konaniu, sa bude naďalej vyhýbať plneniu si vyživovacej povinnosti. Nie je ani zrejmé, či je odporca ešte stále zamestnaný a aký príjem dosahuje. Je preto ohrozené aj právo sťažovateľiek na vymožení tak zročného ako aj bežného výživného (odporca by mal mesačne platiť spolu 15. 000,- Sk). K uvedenej situácii došlo práve nečinnosťou menovaných súdov.

Dĺžka súdneho konania nám spôsobila značnú materiálnu ako aj nemateriálnu ujmu. Matka maloletej musela vynaložiť všetku možnú starostlivosť na zabezpečenie životných podmienok pre seba a svoju dcéru. Ak by otec aspoň finančne prispieval na dcéru, mohla by matka tráviť s dcérou podstatne viac času. Pocit bezmocnosti, ktorý si so sebou nesieme je zvýšený tým, že maloletá si 17 rokov nemohla v tlačivách uvádzať meno svojho otca, aj keď ho vedela.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd zistil z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu nasledovný priebeh a stav konania v období po 4. novembri 2003, keď nadobudol právoplatnosť nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 47/03 z 8. septembra 2003.

Dňa 25. novembra 2003 a opätovne 21. januára 2004 okresný súd žiadal znalca o zaslanie znaleckého posudku. Dňa 12. februára 2004 okresný súd uložil znalcovi poriadkovú pokutu v sume 5 000 Sk. Dňa 12. marca 2004 okresný súd opätovne žiadal znalca o vypracovanie znaleckého posudku a sťažovateľka v I. rade na okresnom súde požiadala o vydanie predbežného opatrenia, predmetom ktorého by bola mesačná úhrada výživného v nevyhnutnej miere pre maloletú dcéru. Dňa 2. júla 2004 okresný súd uložil

znalcovi poriadkovú pokutu v sume 25 000 Sk. Dňa 12. októbra 2004 okresný súd vypočul znalca a dožiadanim z 10. novembra 2004 požiadal príslušný maďarský súd, aby zabezpečil odobratie krvnej vzorky odporcu maďarským znalcom a jej zaslanie na adresu znalca.

Dňa 7. januára 2005 bolo okresnému súdu doručená informácia znalca o tom, že krvná vzorka bola opätovne doručená iba ako krvná škvrna na plátne. Následne znalec žiadal okresný súd o udelenie súhlasu na pribratie konzultanta - pracovníka K. a e. ú. P. z. v B. Dňa 7. januára 2005 vyzval okresný súd sťažovateľku na doplnenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia a 21. januára 2005 znalec doručil okresnému súdu znalecký posudok z 18. januára 2005. Dňa 8. februára 2005 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky k návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Dňa 16. februára 2005 okresný súd nariadil predbežné opatrenie a 18. februára 2005 žiadala sťažovateľka v prvom rade o opravu a doplnenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Dožiadanim z 21. marca 2005 okresný súd požiadal príslušný maďarský súd, aby doručil znalecký posudok a predvolanie na pojednávanie na 17. máj 2005 odporcovi a súčasne ho žiadal, aby odporcu vypočul. Dňa 16. mája 2005 bol okresnému súdu doručený návrh na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania. Dňa 17. mája 2005 sa konalo pojednávanie vedené okresným súdom, na ktorom okresný súd pripustil zmenu návrhu a odročil pojednávanie na neurčito z dôvodu neúčasti odporcu. Podaním z 19. mája 2005 okresný súd opätovne žiadal príslušný maďarský súd o vypočutie odporcu a zároveň žiadal o prešetrenie miesta jeho pobytu. Dňa 15. augusta 2005 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu proti rozhodnutiu okresného súdu zo 16. februára 2005, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie. Dňa 20. augusta 2005 okresný súd vyzval odporcu na doplnenie odvolania, ktoré mu bolo doručené 2. novembra 2005.

Dňa 24. januára 2006 predložil okresný súd spis krajskému súdu, ktorý uznesením sp. zn. 6 Co 41/06 z 1. marca 2005 potvrdil rozhodnutie okresného súdu zo 16. februára 2005, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie. Dňa 6. marca 2006 okresný súd žiadal maďarského znalca o poskytnutie informácií o odbere krvnej vzorky od odporcu. Dňa 12. apríla 2006 bolo odporcovi doručené predvolanie na pojednávanie na 1. júl 2006. Dňa 18. apríla 2006 podal právny zástupca sťažovateľky okresnému súdu žiadosť o pripustenie

zmeny návrhu na začatie konania, o ktorom okresný súd rozhodol 1. júna 2006 na pojednávaní bez prítomnosti odporcu. Okresný súd vyhlásil na tomto pojednávaní rozsudok, v ktorom určil, že odporca je otcom maloletej A. T., zveril maloletú A. T. do osobnej starostlivosti sťažovateľky a zaviazal odporcu platiť výživné na maloletú sťažovateľku. Dňa 4. júla 2006 podala sťažovateľka v prvom rade odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 1. júna 2006 a 2. augusta 2006 podal proti nemu odvolanie odporca.

Okrem týchto podstatných úkonov v priebehu tohto obdobia okresný súd pribral tlmočníkov na vykonanie prekladu listín z maďarského do slovenského jazyka a priznal im odmeny za jednotlivé úkony.

Dňa 12. septembra 2006 bola vec postúpená krajskému súdu, ktorý rozsudok okresného súdu z 1. júna 2006 v časti potvrdil a v časti zmenil rozhodnutím z 21. júna 2007.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľky sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a práva na spravodlivé a verejné prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom

a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesnoprávnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorej výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci (1), správanie účastníka (2) a postup súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05).

1. Právnu a faktickú zložitosť konania, predmetom ktorého je rozhodovanie o určení otcovstva k maloletej sťažovateľke, ústavný súd podrobne zhodnotil už v predchádzajúcom náleze sp. zn. IV. ÚS 47/03 z 8. septembra 2003, preto sa ním už podrobnejšie nezaoberal.

2. Pri kritériu správania sťažovateľiek (jedna zo sťažovateľiek je maloletá), ústavný súd hodnotil v konaní pred okresným súdom len správanie jej zákonnej zástupkyne, ktorá zároveň vystupuje ako sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom a v konaní pred okresným súdom ako žalobkyňa. Ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by

nasvedčovali tomu, že správanie sťažovateľky od vydania nálezu ústavného súdu malo vplyv na doterajšiu dĺžku tohto konania. Sťažovateľka v prvom rade niekoľkokrát žiadala okresný aj krajský súd o nariadenie pojednávania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 47/90, pričom ho posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Pri hodnotení podľa tretieho kritéria ústavný súd síce zistil, že v prevažnej časti posudzovaného obdobia od vydania nálezu okresný súd už vo veci priebežne konal a 1. júna 2006 vyhlásil aj rozsudok, ktorý bol v napadnutej časti týkajúcej sa určenia otcovstva potvrdený a v časti zmenený, ale i v tomto období formalisticky pristupoval k návrhu sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia z 12. marca 2004, pričom o ňom rozhodol až 16. februára 2005, teda nie v zákonnej lehote. Ústavný súd vyjadruje názor, že pri účinnejšom a dôslednejšom postupe okresného súdu by sa konanie mohlo urýchliť a pri hodnotení všetkých okolností prípadu a predovšetkým posudzovaním dĺžky konania zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu (napr. H. v. United Kingdom z 8. júla 1987) prihliadol aj na povahu sporu dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletého dieťaťa a jeho neistého osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou (m. m. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02). Povaha konania sa preto podľa názoru ústavného súdu mala prejavovať aj v starostlivejšom a dôraznejšom prístupe okresného súdu.

So zreteľom na uvedené ústavný súd v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 47/90 konštatoval, že postup okresného súdu v posudzovanej veci ani po vydaní nálezu ústavného súdu nemožno hodnotiť ako taký, ktorý by zodpovedal ústavou priznanému právu sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, a právu na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote, ktoré je zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a príslušnými ustanoveniami OSP, ktorých aplikácia je nevyhnutným predpokladom spoločensky efektívneho, t. j. rýchleho a účinného poskytnutia právnej ochrany.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj napriek zisteniu ústavného súdu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľiek podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal vzhľadom na stav konania a preto, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 47/03 z 8.septembra 2003.

Ústavný súd nevyhovел tej časti sťažnosti sťažovateľiek, ktorou namietali, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu ich označených práv, pretože konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 435/96 trvalo iba deväť mesiacov (od 12. septembra 2006, keď mu bol doručený spis okresného súdu, do 21. júna 2007, keď vo veci samej meritórne rozhodol).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľky vo svojej sťažnosti žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk pre sťažovateľku v prvom rade a 250 000 Sk pre sťažovateľku v druhom rade, ktoré odôvodnili vo svojej sťažnosti.

V danom prípade prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, aj keď okresný súd vo veci vykonal množstvo procesných úkonov a vo veci aj v časti právoplatne rozhodol.

Sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu pociťovali určitú beznádej vo svojej veci, pretože okresný súd vo veci samej rozhodol až 1. júna 2006, teda po ďalších 3 rokoch od vydania nálezu ústavného súdu. Takýto prístup všeobecných súdov k nálezom ústavného súdu a k odstraňovaniu príčin vedúcich k záverom o porušovaní základných práv účastníkov ohrozuje dôveru občanov k princípom právneho štátu. Vzhľadom na to považoval ústavný súd za primerané priznať sťažovateľke v prvom rade 50 000 Sk a maloletej sťažovateľke sumu po 70 000 Sk. Vo zvyšnej časti ich žiadosti nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľiek, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. S. J., ktoré si vyčíslil v sume 17 600 Sk.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk.

Za jeden úkon patrí odmena pre každého sťažovateľa v sume po 2 970 Sk a ku každému úkonu režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) v sume 178 Sk. Odmena vypočítaná ústavným súdom za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku všeobecných súdov) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a s § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v prípade sťažovateliek predstavuje za jeden úkon sumu 4 752 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola však znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb (§ 13 ods. 3 vyhlášky). Advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto mu odmena bola zvýšená o 19 %.

Keďže trovy konania vypočítané právnym zástupcom sťažovateliek nie sú vyššie ako suma vypočítaná ústavným súdom, a nie je teda v rozpore s citovanou vyhláškou, ústavný súd im priznal sumu, ktorú požadovali.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateliek (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2007